

bleven Vælgere. Men ogsaa af en anden Aarsag havde han altid holdt sig ved Hjemmet. Med sin mistænksomme Natur, sin aarvaagne Frygt for Forræderi og Baghold, havde han aldrig vovet at slippe hverken Fjender eller Venner af Syne. Han havde taget Lære af, hvad han i sin Tid havde oplevet med en af sine Medbejlere til Førerskabet i Partiet, der under et seks Ugers Kurophold i Karlsbad havde mistet næsten hele sin Indflydelse i Partistyrelsen. Ved hvilken Lejlighed han heller ikke selv havde været helt uvirksom.

Professor Bendix var en omstændelig Fortæller, og Enslev tabte hurtigt Taalmodigheden. Midt under Beskrivelsen af en pompøs Messe i Peterskirken afbrød han ham med Spørgsmaalet om, hvad han mente om de Besværinger, der fra Befolkningens Side var rejst mod en Distriktslæge paa Fyen.

»De er jo Formand for Medicinalraadet og faar altsaa Sagen til Bedømmelse. Hvad tror De, der kommer ud af den?»

Professor Bendix kendte endnu ikke noget til Sagen, og Enslev satte ham med et Par Ord ind i, hvad det drejede sig om.

»Manden er lidt katolsk — saadan maa man vist nærmest opfatte Forholdet. Men det er jo endelig ingen Forbrydelse. Og denne gamle Munkesnak, at vi Mennesker frivilligt skal lade os martre, er aaben-